

За тих прадавніх буряних часів,  
Коли творець, тривогою пойнятий,  
Руйнуючи старе, творив нове,  
За тих часів, коли він нетерпляче  
Трусив землею, мов чолом своїм,-  
Тоді рука шалена океану  
Від східної окрайки суходолу  
Відторгнула, о Африко, тебе,  
Щоб на дрімотних чатах ти стояла  
В гущавині повитих млою пущ.  
Отам одна, самотня і відлюдна,  
Збирала ти глибокі таємниці,  
Читала дивні письмена стихій,  
І невиди?ма магія природи  
В тобі будила прагнення до тайн.  
На себе вдягши машкару потворну,  
Глумилась ти над всім страшним і лячним.  
Хотіла танцем подолати жах,  
Розпалюючись в маренні величнім  
Під очманілих барабанів грім.

О, вкрита тінню!  
Твій прекрасний лик  
Затулений був темним запиналом  
Для поглядів презирливих і заздрих.  
Вони прийшли, принісши сталь кайданів,  
Вони прийшли, мисливці на людей.  
В них пазури гостріші, ніж в гієни,  
А пітьма їхніх серць гордливих більша,  
Ніж вічний морок пралісу твого.  
Страшна жадібність їх цивілізацій  
Своє єство нелюдське появила,-  
І чорний пил по стежках лісових,  
Зволожений твоїми слізьми й кров'ю,

На багнище криваве обернувся.  
Підошви їх розбійницьких чобіт  
Огидним брудом слід свій залишили  
На стоптаній історії твоїй.  
І в той же час за даллю океану  
В оселях їхніх вранці і надвечір  
Церковні дзвони голосно лунали,  
Вславляючи господню милосердість,  
І діти грали на руках у неньки,  
І в пишній пісні їхнього поета  
Складалась шана цноті і красі.

Тепер, коли на заході ночі  
І дихать тяжко, наче в передгроззя,  
Коли з барлогів виповзають звірі  
І, виючи, вістують присмерк дня,-  
Зведись, поете цих часів рішучих,  
І стань, залитий сяєвом вечірнім,  
При дверях дому скривдженої жінки  
І їй скажи: "Прости..."  
Над хижим ревом  
Хай це твоє благання піднесеться,  
Як днів твоїх останнє чисте слово.

1936

Перекладач: М. Бажан